

Łukašenka: o último aliado de Putin

Description

O 2 de febreiro o Ministerio de Defensa bielarusu comunicou que finalizara a manobra conxunta de táctica de aviación das forzas armadas da República de Bielarus e a Federación de Rusia. No comunicado afirmábase que “as manobras tiñan un carácter exclusivamente defensivo e estaban destinadas a garantir a seguridade da Federación Rusa e de Bielarus”.

O ‘carácter defensivo’ e as ‘garantías de seguridade’ sitúanas directamente no contexto da guerra rusa contra Ucraína, xa que o presidente bielarus Łukašenka non se cansa de imbuír a quen queira escoitalo (cantos quedan?) que a ‘operación militar especial’ de Putin foi emprendida porque, segundo el, Ucraína estaba a piques de atacar a Bielarus “desde catro direccións”.

Hai moita actividade militar conxunta entre Bielarus e a Federación de Rusia, como a conformación dunha agrupación de exército conxunta na fronteira occidental, no marco do Estado de Unión. Con todo, Bielarus abstense de involucrarse abertamente en combates, aínda que obviamente Moscova exerce presión en tal sentido.

Durante o ano 2022, Łukašenka viaxou 7 veces a Rusia para entrevistarse persoalmente con Putin, polo visto, sen o resultado desexado por Moscova. Tampouco a visita de Putin en persoa en decembro (foi a primeira vez en tres anos) logrou nada neste sentido. Falando ante os medios de comunicación, no seu estilo pouco lúcido, Łukašenka resumiuno dicindo, coma se tratácese dunha broma, que eran ‘co-agresores’ e que a única diverxencia entre el e Putin era sobre quen o era máis. Finalmente coincidiron en que Putin xogaba un papel maior na agresión conxunta. Traducido á linguaxe humana, a mensaxe é que non pode negar a súa implicación na guerra e que seguirá acompañando ao socio agresor, pero que se reservaba o dereito a non dar o último paso para involucrarse completamente, é dicir, enviando aos seus efectivos ao combate. Días máis tarde confirmou o mesmo ao ministro de asuntos exteriores ruso Lavrov, tamén de forma oblicua, sinalando que “sempre faremos todo o que nos pida Rusia”.

O ditador de Bielarus atópase nunha posición ambigua: por unha banda, ten o poder grazas a ser submisu a Moscova e debería ir con ela ata as últimas consecuencias, pero, por outra banda, afundirase se entra na guerra en Ucraína. A poboación do país, aínda que non loita masivamente contra a guerra, non quere que a súa xente vaia a morrer no campo de batalla. Os militares bielarusos non teñen moito potencial propio, nin numérica nin cualitativamente, e de comezar a actuar en conxunto cos rusos, disolveranse simplemente na tropa rusa.

O mesmo pasará co poder de Łukašenka, ou ben se arruinará coa derrota rusa ou desaparecerá antes diso, como as denominadas repúblicas de Donbás (a ‘operación especial’ do Kremlin comezou para protexer a integridade das devanditas ‘repúblicas’ e foron incorporadas por Rusia antes de chegar ao final, xa sexa positivo ou negativo).

Entón quedou truncado o proceso de reconstrución de Bielarus como Estado independente e o proceso de restauración cultural da nación bielorrusa, iniciado en 1991. Łukašenka retomou a obra dos asimilacionistas dos zares e dos soviets, tratando de eliminar os restos nacionais de Bielarus, en primeiro termo, a lingua, que el mesmo evita falar, con todo, el

mesmo posúe un forte acento que non lle permite falar realmente ben ruso.

Na práctica, realizou desde o interior o que é unha ocupación, porque a súa política foi parella á política do “mundo ruso” de Putin, que introduce a idea de suposta unidade patriótica de toda a xente que estivo baixo o poder do Imperio Ruso ou a URSS, e prefere falar ruso e con iso reincorporarse a Rusia.

Actualmente, a República de Bielarús ten todo o aspecto dunha república da URSS, algo renovada, sen ideoloxía, na que Łukašenka asumiu o lugar da ditadura do Partido Comunista. Foron as ambicións persoais do ditador as que paralizaron o desenvolvemento do Estado de Unión coa Federación Rusa, xa que supoñería a perda da súa condición de xefe dun Estado recoñecido internacionalmente. Se no Estado de Unión previuse a posibilidade de que Łukašenka fose o seu presidente, deixaría atrás a súa Bielarús.

Despois de case trinta anos da presidencia de Łukašenka, o nivel de Bielarús como Estado independente é inferior ao de calquera país do antigo bloque do Leste, con soberanía limitada e presenza de tropas soviéticas. É algo superior ao das repúblicas non recoñecidas como a DNR/LNR, Transnistria, Abxasia e Osetia do Norte.

Un detalle importante é que, no seu día, aceptouse a Bielarús e Ucraína como membros fundadores da ONU. Isto sucedeu a proposta de Stalin, quen non o fixo para render tributo ao enorme prezo que pagaron esas repúblicas na II Guerra Mundial, senón para obter votos adicionais na comunidade internacional. Este voto, sempre garantido, beneficia a Putin e impídelle absorber finalmente a Bielarús en forma de rexión administrativa de Rusia.

En principio, coa presenza masiva de tropas rusas e o uso ilimitado das infraestruturas bielarusas con fins militares, a non participación de Bielarús na guerra redúcese á ausencia formal de tropas bielarusas no territorio de Ucraína.

A situación manterase así, mentres Łukašenka teña esperanzas de seguir no poder.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Europa

ETIQUETAS

Galicia Guerra Ucraína internacional bielarús Bielorrusia

IDIOMA

Galego

INVESTIGACION

Relacións Internacionais

Date Created

Febreiro 17, 2023

Meta Fields

Autoria : 12106